

**Dr. Király Pál
(1932–2018)**

Tisztelt gyászoló Család, Kedves Kollégák, Hölgyeim és Uraim! Fájdalmas feladat elé állított bennünket a sors, búcsúzni jöttünk.

Búcsúzunk *Király Páltól*, a Vadas Jenő- és Bedő Albert-díjas

erdőmérnöktől, az Országos Erdészeti Egyesület tiszteletbeli tagjától, az OEE egykori főtítkárától, korábbi alelnökétől, a magyar erdészet fél évszázada közismert és tisztelt, jeles képviselőjétől.

Karakteres egyéniség volt – sokoldalúan felkészült gyakorló erdőmérnök, önzetlenül tette kész közösségi vezető. Erdészettörténetünk, és a mára meghatározó jelentőségű ágazati kommunikáció kiemelkedő hazai úttörője.

Az Erdészettörténeti Szakosztály alapító tagja, majd elnöke, újságíró, lapszerkesztő – aki pályafutását a magyar erdészeti sajtóban legtöbbször publikáló szakíróként fejezte be.

Idézzük fel most egy tartalmas életút fontosabb állomásait!

Király Pál 1932-ben született Gödöllőn, ahol édesapja a Koronauradalom erdőőre volt. A középiskolát szülővárosában végezte, a premontrei kanonokrend gimnáziumában.

A pályaválasztáskor családi indíttatása, olvasmányai, cserkészélményei terelték Sopron felé.

1954-ben szerezte meg az erdőmérnöki oklevelét.

Pályafutását 1955-ben kezdte, az egykori Börzsönyi Erdőgazdaság Bernecebaráti Erdészeténél. Bernecén először erdőművelési előadó és erdészetvezető-helyettes, majd hamarosan erdészetvezetővé nevezték ki. Ezek a családalapítás évei is – összeházasodott szerelmével, Kováts Valériával, akivel két gyermekük született.

1962-től az Erdőgazdaság központjában dolgozott, a Börzsöny erdőgazdasági felügyelője lett – emiatt családjával együtt, hamarosan Vácra költöztek. Műszaki kvalitásait vasútüzem-vezetőként, a börzsönyi kisvasutak felújításának irányítójaként, fűrészüzemek megújítójaként is kamatoztatta. 1967-től központi osztályvezetővé, majd igazgatóhelyettes főmérnökké léptették elő.

A felsővezetői feladatok és a korszerű elmélyültebb közgazdasági ismereteket követeltek Tőle, ezért mérnök-közgazdászai képesítést szerzett. „*Kutya kemény munka volt felhőtt fejjel, család mellett, felelős besorozást is ellátva egyetemre járni*” – így emlékezett erre egyszer.

Saját állítása szerint, a börzsönyi évek tapasztalatai terelték a figyelmét az erdészettörténet irányába. A Börzsöny gazdag történelmi és erdészettörténeti emlékekben, amelyekbe napi erdőjárásai során minduntalan belebotlott. A munkások, erdészek, vadászok ajkán is rengeteg népi história élt.

Arra a felismerésre jutott, hogy az erdőmérnök kultúrájához munkahelye múltjának, a jelenhez vezető útnak az ismerete éppúgy hozzátartozik, mint bármely más szakmai ismeret.

Gyakorló erdészpályájának az 1969/70-es országos átszervezés vetett véget, amely a Börzsönyt az Ipolyvidéki EFAG-ba olvasztotta. Király Pál karrierje ekkor meredeken irányt változtatott: egy miniszterhelyettesi utasítás a Fővárosba rendelte, ahol a MÉM Lapkiadó Vállalatnál át kellett vennie az *Erdőgazdaság és Faipar* című minisztériumi szakfolyóirat szerkesztését.

Azonnal a mélyvízben találta magát. A sajtószakma és az újságkészítés rejtelmait rövid idő alatt a kollégáitól, valamint az Újságíró Szövetség tanfolyamán sajátította el. Megtanulta, hogy az újságíró állandó reflektorfényben mozog. Érzékeny szakterületének konfliktusait bátor következetességgel és intelligenciával oldotta fel.

Az ezt követő negyedszázad életútjának meghatározó időszaka lett, közben Budapestre költözött. Az általa szerkesztett folyóirat a szakmatörténetben Király Pál nevével forrt egybe.

Üzemi lapok szerkesztésébe is besegített közben, ilyen volt az *ERDÉRT Híradó*. A sors iróniája, hogy ismét a munkahelye hagyta el: 1994 őszén, források hiányában megszűnt a szerkesztősége. A magával vitt főszerkesztői karosszék és patinás írógépe, nyugdíjas éveiben is elkísérte, szolgálhatta Őt.

Mint köztudott, színes pályafutása nyugállományba vonulása után is folytatódott, és hozzá minden tekintetben méltó tartalmat produkált. Előbb egyik volt munkatársa, Fónagy István erdőmérnök-újságíró felkérésére dolgozott a *Profi ERFA* lap szakírójaként. 1995-ben az Állami Erdőrendezési Szolgálat főigazgatója, Halász Gábor kérte fel az ÁESZ kiadványainak nyomdai gondozására.

Király Pál elkötelezett volt a Szakszervezet ügyei iránt. Élete újabb szakasza kezdődött 1998-ban, mikor az EFDSZ főtítkára, Herczeg Miklós rábízta az *Erdészeti és Faipari Híradó* szerkesztését. Több mint másfél évtizeden át dolgozott, szerkesztette és nagyrészt maga írta a folyóiratot. Három esztendeje sincs még, hogy hivatalosan is leköszönt erről, és átadta utódjának a stafétabotot.

Király Pál életművének harmadik fejezete az Országos Erdészeti Egyesülethez köthet. Amikor 1955-ben kilépett a Nagybetűs Életbe, ugyanakkor belépett az Egyesületbe is. Az aktív egyesületi élethez először 1958-ban került igazán közel, amikor jelentkezett az Erdei Vasutak Szakosztályába. 1963-ban csatlakozott az Erdészettörténeti Szakosztály alapító tagjaihoz. *Ma a Szakosztály utolsó alapító tagjaként búcsúztatjuk Őt*.

Első jelentős kezdeményezése és erdész-munkája mellett produkált szakírói teljesítménye, az *OEE 100 éves történetének* máig alapmű értékű megírása volt. Ez a munka alapozta meg a személyes kapcsolatát Madas András elnökkel, valamint országosan ismertté tette Őt a szakmán belül.

1967-től már az OEE Elnökségének tagja, ugyanettől '71-ig az Erdészettörténeti Szakosztály vezetője. Sajtószakmai képességeit is kamatoztatta az Egyesületben, Huszonhárom évig aktív tagja volt az *Erdészeti Lapok* szerkesztőbizottságának. 1998 óta tagja volt a Táj- és Környezetfejlesztési Szakosztálynak, az ezredfordulótól pedig a Szeniorok Tanácsának.

1971-ben az Egyesület főtítkárává választották. Ezt a funkciót tizennégy esztendőig látta el, majd még egy cikluson át váltalta az OEE mérnök-alelnöki tisztségét.

Főtítkári jelmondatai: „*Hagyomány és haladás*”, „*Egységes szemlélet – egységes cselekvés!*”

Vagyis, a zilált állapotban lévő szakma belső egységének szilárdítását, az emberek összefogását, az egyesület ütőképességének, közéleti súlyának fokozását tekintette fő céljának.

Egyesületi vezetői munkájába óriási energiát fektetett, ezért ezek az évek a kommunizmus lehetőségeihez mérten progresszívnek és tartalmasnak bizonyultak. A szervezet erősödött, emellett Király Pál nagy hangsúlyt fektetett a külföldi kapcsolatok szélesítésére is – kamatoztatva a sajtó kapcsán kiépített ismeretségeit. Gazdasági tapasztalatai a szükséges források megszerzéséhez is hozzásegítették: a hazai erdészet iránti érdeklődést szakmai turizmussá fejlesztette.

Az így „vállalkozó” Egyesület a nemzetközi kapcsolatok, ismeretek mellett, komoly pénzforrásokra is szert tehetett. Ez a viszonylagos függetlenség irányába hatott.

Világlátott emberként, így búcsúzott a főtítkári tisztségtől: „*Jó dolog európainak lenni, jó dolog magyar erdésznek lenni!*”

Erdészettörténeti témában írt doktori értekezését 1988-ban védte meg Sopronban.

Mennyit írt? – kérdezték tőle többször. „*A kőműves se számolja, hogy hány téglát rakott már a falba, a favágó se, hogy hány ürméter tűziját rakott már ölje az erdőn*” – válaszolta Király Pál. Hozzáértők szerint, a jelentősebb szakcikkeinek száma meghaladhatja a 2000-et. Egyesülettörténeti munkáján kívül még egy kötetet írt az OEE megbízásából *A velünk élő múlt – Erdészeti emlékhelyek Magyarországon* címmel, más könyvekben társszerzőként működött közre.

Gazdag pályafutása során számos *kitüntetés* érte el. A teljesség igénye nélkül:

Vadas Jenő-emlékérem (ERTI 1979)

„Pro Urbe Gödöllő” emlékérem (1984)

Bedő Albert-emlékérem (OEE 1985)

OEE Diploma Honoris tiszteletbeli tagsági díszoklevél (2009)

Életfa Emlékplakett ezüst fokozata (2012)

„Kétmilliomodik hektár magyar erdő” emlékérem – sajtódíj (2015)

Király Pál az ismereteivel, lényeglátásával, teljesítményével meghaladta a korát és kortársait.

Fegyelmezett ember volt, aki mindig megadta a tiszteletet partnereinek. A kitarást, a tehetséget és a produktumot értékelte. Tanácsai az új generációhoz: *bátorság*,

helytállás, becsület, tisztesség és óvatosság. Haláláig nem szűnő vágya a *selmecí-soproni szellemiség* megzilárdítása közösségeinkben.

Tisztelt Pali Bátyám! Búcsúzom Tőled az Országos Erdészeti Egyesület, a magyar erdészek nevében. Köszönjük mindazt, amit az erdőért, a magyar erdészetért és az Egyesületért tettél!

Tenni fogunk azért, hogy életpályád értekeit az Egyesület tovább vihesse! *Jó Szerecsent! Nyugodj békében!*

Zambó Péter

OEE elnök gyászbeszéde

Szamosi Ferenc (1940–2018)

Április 18-án elhunyt Szamosi Ferenc. Április 25-én vettünk tőle végső búcsút a katolikus egyház szertartása szerint a keszthelyi új temetőben.

Keszthelyen született. Az általános iskolát is itt végezte és fejezte be 1954-ben. 1958-ban a Szombathelyi Mezőgazdasági Technikum Gépészeti Tagozatán szerzett mezőgazdasági gépész technikus képesítést.

Szakmai munkáját 1958. október 1-jén kezdte meg a Keszthelyi Állami Erdőgazdaságnál mint autó- és motorszerelő. Két év katonai szolgálat után 1964-ig ebben a beosztásban dolgozott.

A Műszaki Erdészet megalakulásakor, 1964-ben TMK vezetői és gépkocsi-előadói munkakörbe kapott kinevezést, és 1970-ig ebben a beosztásban tevékenykedett.

1967-ben felvételt nyert a Kőrmendi Felsőfokú Mezőgazdasági Technikum Gépész Tagozatára, és 1971-ben mezőgazdasági gépészeti szaktechnikusként végzett.

1969-ben feleségül vette a cserszegtomaji Hatos Máriát. Házasságukból két lányuk született: Anikó és Petra.

1970-től, az erdőgazdaságok átszervezése után, a Balatonfelvidéki Erdő és Ffeldolgozó Gazdaság Műszaki Erdészeténél továbbra is Keszthelyen gépesítési műszaki vezető kinevezést kapott.

1974-ben a Keszthelyi Agrártudományi Egyetem Mezőgazdasági Gépészeti Főiskolai Karán mezőgazdasági gépész üzemmérnöki képesítést szerzett.

1976-tól a gazdaság központjába kerül gépesítési előadói-, majd főelőadói munkakörbe. Ez évtől az OEE tagja lett.

1985-ben emelőgép-szakértői oklevelet szerzett, és munkaköre emelőgép-ügyintézői megbízással bővült.

Energetikus munkakört töltött be 1999-től 2001. szeptemberi nyugdíjba vonulásáig.

Munkáját nagy hozzáértéssel és szorgalommal végezte. Kiemelkedő szerepe volt az új fahasználati technológiák (csuklós traktorok, aprítógépek, forwarderek) bevezetésében és üzemeltetésében. Kimutatásai,

nyilvántartásai pontosak és rendszeresek voltak. Részt vett a betanított erdészeti szakmunkások képzésében is.

Az OEE Gépesítési Szakosztály tagja volt, és aktívan részt vett a szakosztály munkájában. Igen jó kapcsolatot tartott a társerdőgazdaságok kollégáival, a géptervező, -gyártó és -forgalmazó társaságokkal.

A Haza Szolgálatáért Érdemrend, önkéntes rendőri és kiváló dolgozói elismerés mellett az OEE elismerő oklevelét is kiérdemelte.

Munkája mellett családjának élt. Büszke volt két lányára és három unokájára. A családi ház mellett jól felszerelt műhelye volt, ahol szívesen dolgozott, barkácsolt.

Az utóbbi években kialakult cukorbetegsége egyre jobban megviselte. Azon a reggelen váratlanul, amikor szeretett felesége a reggelijét készítette, lelkét visszaadta Teremtőjének.

Feri! Búcsúzunk Tőled! Isten Veled! Nyugodj békében!

Fábián Gábor

